

на господаря си и ъж поднесохъ прѣдъ всѣкиго. Всички се смѣххъ прѣзъ глава.

Шапката се напълни съ пари. Господарѣтъ ми се смѣше отъ радостъ. Азъ ъж дадохъ на господаря си, псклонихъ се на публиката чакъ до земята и пакъ поиграхъ още малко. Господарѣтъ ми прѣброи паритѣ, които бѣхъ около 40 — 50 лева. Слѣдъ това азъ си пробихъ пѣтъ между публиката, излѣзохъ на края и търтихъ да бѣгамъ.

— Гледай, гледай, магарето ти избѣга,—се развика публиката и нѣкои се спуснххъ подиръ мене. Моя господарь ми викаше: „Марко, Марко! но като видѣ, че азъ се не връщамъ каза: „тичайте да го хванете!“

Почти половината тълпа се спуснѣ подирѣ ми за да ме хване, но азъ хвукнххъ още по-силно. Слѣдъ половина часъ азъ бѣхъ вече много далечъ и никой се не виждаше да тича вече слѣдъ мене.

Бѣше вече късно. Азъ не можахъ да намѣрѣж вратника отворенъ, та рѣшихъ да останѣ да спѣж въ горичата, която бѣше близу до селото.

